

Publicerad 2010-06-17 19:57 av Octavia

Stank

Hon satt inklämd i det lilla kontoret och sorterade papper som andra lämnat efter sig när han plötsligt stod bakom henne och sade; du luktar alltid så gott.

Hon kände sig osäker på om hon hört rätt och kände sig nödgad att få det bekräftat; va? Och visst hade hon hört rätt. Nervositeten lade sig med en glädjande känsla i bröstet och hon vände blicken ifrån honom. Petade lite förstrött med sakerna som låg framför henne.

Men inom sig tänkte hon Luktar gott! Jag luktar gott! Jag? Luktar gott! Trots den struntsak det hela kan tänkas vara kände hon sig lättad. Lättad över att hennes inre stank ännu inte kunde doftas.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Octavia med Poeter.se id #33804 innehar upphovsrätten